

David Albahari

JOŠ O CIBULKI

Ma, jebe se Cibulki za ceo svet, to je sve što mogu da kažem. Gledam ga danas kako povraća kao svinja na beogradskoj železničkoj stanici: nabio glavu u korpu za otpatke i sve grokće dok mu bljuvotina natapa otpatke i u nizu šarenih potočića razliva se preko perona. Gde mu je sve to stalo? Izbljuvao je brat bratu deset litara, ako ne i više, ali skoro sve sama tečnost, gledao sam posle kada je otišao, tek po neki komad salame "podri-guše" i pregršt zelenih krugova koji liče na kolutove kiselih krastavaca. Pored njega pro-lazi mršava, namontirana devojkica, s gađenjem okreće glavu i još stiska njušku kučetu ko-je joj viri iz torbe. Kuče bi odmah polapalo izbljuvak, nema tu šta da se priča, takvi su psi, dobro je što ga je pritisla, samo, jebi ga, nije morala da kaže za Cibulku da je stoka, nije fer. Svaki čovek je božje biće, pa i Cibulka, kakve veze ima što povraća? I to je za ljude, pogotovo za one koji dan ranije strpaju u svoju mešinu četrdeset litara piva. U stvari, jebi ga, dobro je što je Cibulka uopšte živ, moglo je to silno pivo da ga uguši iznu-tra. Zato valjda i bljuje toliko, ne staje. Na kraju briše usta nadlanicom, onda nadlanicu otire o guzove, tako da mu se na pantalonama pojavljuje vlažan trag, kao da je u vozu sedeo na mokrom sedištu. Sad mu je lakše, vidim to odavde, mada ga još muči želudac, stiska se i podiže, tera ga da zeva kao riba na suvom, da odmahuje glavom kao vo koji tera obade. Onda prdne. E, Cibulka, jebi ga, baš si se srozao, ekonom fudbalskog kluba a povraćaš i prdiš da te svi čuju na beogradskoj štajgi. Kako si počeo, još ćeš da se use-reš, a onda ti ništa više ne vredi. Nisam mu to rekao, naravno. Ostao sam da stojim iza stuba, ko ga jebe, što bi mu ja pomagao, nije ni on meni onomad, posle utakmice, ka-da me je Dule Zlatnik lemao iza Cibulkine gajbe. Znam da je sedeo u sobi, šćućuren na stolici da ga ne bismo videli kroz otvoren prozor, ali bez obzira što sam kukumavio i mo-lio Duleta da ne udara tako jako, otpadoše mi bubrezi, Dule, imaj milosti, brate, taj gad Cibulka nije se pomerio. Jebi ga, Dule, rekao sam napokon, i to baš glasno, i još gleda-jući u Cibulkin prozor, ubićeš me ako tako nastaviš. Povetarac je pirkao, zavesa na pro-zoru je vijorila, ali od jebenog Cibulke ni traga ni glasa. Pa, šta oćeš, zastao je Dule, da te ubijem ili da te jebem? Prvo mi reci šta sam ti uradio, rekao sam gutajući krv, pa da odlučim. Možda da te ubijem, pa da te jebem mrtvog, kazao je Dule, i kroz krv i suze mogao sam da vidim da se ozbiljno zamislio. Ajde da nešto popijemo, rekao sam mu, pa da se na miru dogovorimo. Ajde, rekao je Dule Zlatnik, pomogao mi da ustanem, čak mi je dodao papirnu maramicu da obrišem lice. A i ti lako krvariš, govorio je dok sam se brisao, ko li te takvog rodi? Jesi za pivo, pitao sam ga, i odmah, čim je čuo tu čarobnu reč, eto ti Cibulke na prozoru. Šta je, momci, pita, šta radite, kao da me je Dule lemao sto kilometra odatle a ne ispod njegovog simsa, a siguran sam da je sve čuo, čak i kloko-tanje krvi koja mi je curila iz nosa i razjebane usne. Eto ti šta pivo može da uradi od čo-veka. Navlaka je to, gora od vutre, znam. Na kraju ti olabavi trbušne mišiće i razvuče že-ludac, pa dobiješ onu oklembesenu mešinu, tako da kaiš moraš da vezuješ preko muda

da bi ti pantalone ostale na mestu. Cibulka još nema takvu trbušinu, priznajem, ali ako nastavi da loče pivo onoliko koliko ga sada pije, ranije ili kasnije ostaće bez gaća. Rekao sam mu to, ali on neće da sluša. Napalio se na Rušku, pa ako ona ima sto dva'est kila, mora i on da ima toliko, pa računa da će ga pivo, brže od svega, načiniti takvim. A lepo mu rekao Dule Zlatnik dok smo se nalivali pivom ispred samousluge: Možeš ti da jebeš Rušku kol'ko hoćeš, ona će da ode kad ona to bude htela. Neće, odgovorio mu Cibulka. Hoće, kaže Dule. Ma, jebi ga, neće, ponavlja Cibulka, ali glas mu više nije isti, treperi k'o travuljina u plicaku. Hoće, hoće, uzvikivao je Dule, i to pre nego što misliš. Ništa ja ne mislim, rekao je Cibulka i počeo da plače. E, jebi ga, Cibulka, kako si to mogao da nam uradiš? Ko god je krenuo u samouslugu, ili s punim kesama izašao iz nje, mogao je da vidi kako si se zarozao od suza. Dule popizdeo, pena mu izbila na usta, malo je falilo da Cibulki razlupa flašu o glavu. Meni žao Cibulke, a opet drago mi je što je Dule Zlatnik zaboravio šta je hteo sa mnom da uradi. Nije lako umreti, pa još posle toga da ti razvaljuju bulju. Nikome to ne bih poželeo. Idemo, rekao je onda Dule, pusti pizdu da cmizdri na miru. Krenuo sam za njim, pa sam zastao. Cibulka se nije pomerao, samo je, nepokretan k'o spomenik, jecao i stenjao, ušmrkivao sline, gutao pljuvačku. Šta je, dreknuo je Dule, je l' ćeš sad i ti da počneš da balaviš? Neću, rekao sam i pošao za njim, a lepo sam osetio, jebi ga, kako mi se nešto prevrće po srcu. Nisam znao šta je, i verovatno neću nikada saznati, ali kada smo prešli ulicu, okrenuo sam se. Cibulka je i dalje stajao na istom mestu. Mislio sam da se nikada više neće odatle pomeriti, a danas sam video kako bljuje u mrežastu korpu za otpatke kao da je sam na svetu. Pored njega prolaze ljudi, obilaze ga, preskaču preko potočića kojim plove nesažvakani komadi salame i neki zeleni koturići, grde ga, prete policijom. A Cibulka, ništa. Jebe se njemu za sve. Eto, kada se bude ispovraćao i otreznio, neće mu ništa biti, a mene srce odonda ne prestaje da žiga. Jebi ga, tako je to u životu, nije Cibulka kriv za sve što ne valja. Srce je usamljeni lovac, tako sam pročitao na koricama jedne knjige u izlogu knjižare, uvek je u opasnosti da se pretvori u lovinu. Hteo sam to da kažem Cibulki, čak sam se uputio prema njemu, ali on tada podiže glavu, osmehnu se i krenu žustrim korakom prema izlazu. Zna da ga Ruška čeka, da se već vrpolti i osluškuje, još malo pa će početi da gviri kroz prozor, da osluškuje iza vrata. Cibulka ubrzava, prelazi u trk. Ne boj se, Cibulka, mislim dok gledam kako nestaje, neće ona nikad da ode. Nema Dule Zlatnik pojma o ljubavi, peder jedan, nek' crkne.